

Stater pleier at meddele Pas, hvort man fastsætter den Tid, inden hvilken de Bedkommende ville kunne blive modtagne, men det er denne Omstændighed, der begrunder, at man bør holde fast ved disse Politiforanstaltninger, forbi man ellers kommer til, at beholde Personer, der ere komne herind, strax trængende til Forsørgelse, men som man ikke strax kan blive af med. Med Hensyn til de Personer, der efter denne Lov ville komme paa frit ind i Landet, da behøver man ikke at frygte for, at de Politiforanstaltninger, der skulle træffes mod dem, forsaavidt de indlade sig i Forhold, som gjør, at Politiet maa have sin Opmærksomhed henvendt paa dem, skulle blive byrdefulde ligeoverfor de andre Lande og af den Bestaffenhed, at de ville fremstille. vore Forhold i et vrigtigt Lys; thi det er ikke Andet, end hvad der i disse Lande iagttages af Politiet ogsaa med Hensyn til danske Underfaatter. Jeg maa gjentage, hvad jeg oftere har sagt, at skøndt jeg er enig med den ærede Rigsdagsmand for Sørs Amts 1ste Valgkreds (Müllén) i, at man ikke ved Circulair-Skrivelse fra Ministeriet kan forandre Lovgivningen, saa maa der dog være et Omraade, indenfor hvilket Ministeriet i saa Henseende kan bevæge sig, og hvor det maa sørge for, at Lovgivningen ikke kommer til at staae i Strid med Lovbestemmelserne; men idet man har henpeget paa, at andetseds havde man det langt bedre i saa Henseende, idet at slige Hensyn ikke der fandt Sted, naar en Person kom ind i Landet, skal jeg til Dverflødighed. — fordi jeg antager, at det er klart, at det ikke kan være saa — gjøre en Bemærkning med Hensyn til Sverrig. Jeg skulde seile meget, om der ikke i Motiverne var sigtet til Forordningen af 21de September 1860, som er den, hvorved Sverrig har hævet Pasvæsenet; men Ingen maa nu forestille sig, at idet man har hævet Pastvangen, har man derved hævet de Politiforanstaltninger, som svare til de Politiforanstaltninger hos os, hvis vedblivende Væstaaen jeg holder fast paa; thi netop til Bestemmelserne om Pasvæsenets Ophævelse i Sverrig er knyttet Forskrifter, som vise, at det Samme, som Regeringen her i Lovudkastet har tilsigtet, det har man erkjendt aldeles nødvendigt ogsaa i Sverrig; der er kun den For-

ffjel, at de Foranstaltninger, som der kunne træffes for Fremmedes Bedkommende, fremtræde som strengere. Kommer en ubekjendt Person til Sverrig, og han ikke opgiver sit Navn og Hjemsted, eller der overhovedet er Tvivl om, hvorvidt de Oplysninger, der ere meddeelte, ere rigtige, eller Bedkommende slet ingen Oplysninger vil meddele, saa indeholder den svenske Forordning, at den underordnede Politiofficiant skal henvende sig til den kongelige Befalingsmand og gjøre Indstilling til ham om, at denne Person, som saaledes ikke vil eller kan paa behørig Maade klare, hvad der bør oplyses, skal hensættes indtil videre, som det heder, i det nærmeste Kronfængsel, det vil sige, i den nærmeste Straffeanstalt eller i den nærmeste Correctionsanstalt, indtil de fornødne Oplysninger kunne tilveiebringes, hvorhos det er befalet, at han saavidt muligt skal hensættes i en Enkeltselle, ligesom der ogsaa skal sørges for, at han kan sysselsættes. Dette troer jeg vil være tilstrækkeligt til at oplyse, at det ikke er nogen ny og usædvanlig Wei, Regeringsudkastet gaaer, eller, at man ved denne Lov lader fremtræde Foranstaltninger, der paa en ganske særdeles Maade ere inhumane.

Den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) stillede et Spørgsmaal til mig angaaende Betydningen af Ordet „Landet“, hvortil Ordet „Kongeriget“ i Lovudkastets § 2 er i Landstthinget blevet forandret. Saaledes som jeg har opfattet Forhandlingerne i Landstthinget, staaer det aldeles klart for mig, at Grunden, hvorfor man gjorde denne Forandring, var den, at man vilde tilveiebringe en fuldkommen Dverensstemmelse imellem de tvende forffjellige Udtryk, der vare brugte i Lovforslagets §§ 1 og 2, idet der nemlig i den første stod „Landet“, og i den sidste „Kongeriget“, og efter min Mening vil det være aldeles ligegyldigt, enten man lader det heroe ved Landstthingets Redaktion, eller man vil lade den gaae ud og sætte „Kongeriget“ istedet derfor, thi der kan ikke være Tale om, at en Lov, som Rigsdagen maatte vedtage angaaende Pasvæsenet, kan komme til at gjælde udenfor Kongerigets Grændser. Det er saa langt derfra, at jeg — hvad jeg ved denne Leilighed tør tillade mig at bemærke for det høitærede